

Keegi, kes mõistab

Blairi sõbrad ei mõistnud, mis tunne oli elada Crohni tõvega.

Haley Yancey
(Põhineb tõestisündinud lool)

Lugu leidis aset Ameerika Ühendriikides.

„Ma ei saa täna külla tulla,“ ütles Blair. Ta nägu oli piinlikkusest punane.

Tema sõbrad jõllitasid teda. „Aga sa ütlesid, et sa tuled!“ ütles Sammy.

„Ma tean.“ Blair pörnitses oma jalgu. „Ma ei tunne ennast väga hästi. Palun vabandust.“

„Sa ütlesid samamoodi viimane kord,“ ütles Jessica.

Blair ei teadnud, mida öelda. Ta soovis, et ta võiks minna Sammyle külla. Aga ta kõht valutab väga. Ta pidi minema koju ja puhkama.

Blairil oli Crohni tõbi. See pani ta kõhu valutama ja see oli väga valus. Pea iga päev ta kõht valutab vähemalt natuke. Aga mõni päev oli teistest hullem. Täna oli üks nendest päevadest. Ta soovis, et ta saaks valida, millistel päevadel oli valusam. Tundus, et tema kõht valutab kõige rohkem siis, kui ta soovis teha midagi lõbusat.

„Lähme siis,“ ütles Sammy Jessicale.

Koju jõudes võttis Blair oma rohtu. Seejärel proovis ta magada. Aga tal oli liiga valus.

Em ja isa tulid teda vaatama. Isa istus tema voodile. „Kuidas sa end tunned?“

„Hästi. Rohi aitas natuke,“ ütles Blair.

„Mul on kahju, et sa ei saanud minna Sammyle külla,“ ütles ema.

Blairi silmadesse valgusid pisarad. „See ei ole aus! Mu sõbrad ei saa aru, mis tunne mul on.“ Blair viskas padja vastu seina. „Ma lihtsalt tahan, et saaksin terveks.“

Isa kallistas Blairi. „Ma tean. Kas sa sooviksid preesterluse õnnistust?“

Blair noogutas. Õnnistused aitasid tal tavaliselt rohkem rahu tunda.

Isa pani käed Blairi pea peale ja õnnistas teda, et ta võiks puhata ja tröösti tunda. See oli tore õnnistus. See aitas tal mäletada, et Taevane Isa armastas teda. Aga ta tundis ikkagi kurbust oma sõprade pärast.

Pärast õnnistust tegid ema ja isa Blairile head ööd musi. Nad lahkusid, et ta saaks magada.

Blair viskas uuesti pikali ja sulges oma silmad. Õnnistus oli aidanud, kuid ta tundis ikka valu.

Ta põlvitas oma voodi kõrvale, et palvetada. Algul oli see nagu enamik tema palvetest. Ta ütles Taevasele Isale, mille eest ta oli tänulik ja palus, et ta võiks end paremini tunda. Aga seekord ta jätkas.

„Taevane Isa, olen väga kurb. Ma tunnen sõpradega koos olemisest puudust,“ ütles ta. „Ma tunnen end üksildaselt. Mitte keegi ei saa aru, kui valus mul iga päev on. Ma tunnen puudust elust enne, kui jäin haigeks.“

Mida kauem Blair palvetas, seda rohkem ta tundis, et Taevane Isa kuulab tema palvet. Ta ei saanud Teda kuulda ega näha, aga ta tundis Tema armastust. Ta teadis, et Taevane Isa hoolis sellest, mida ta ütles. Blair ei tahtnud, et see tunne otsa saaks.

Blair palvetas, kuni oli öelnud Taevasele Isale kõik, mida ta tundis. Seejärel tuli talle pähe üks mõte. Blairi sõbrad ei saa ehk kunagi teada, mis tunne on elada Crohni haigusega, aga Taevane Isa ja Jeesus Kristus teadsid. Nad teadsid, kui valus tal oli ja kui üksildasena ta end tundis. Nad olid alati tema jaoks olemas.

Blair tundis, nagu keegi teeks talle suure kalli. Pärast palve lõppu läks ta oma vanemaid otsima, et neile juhtunust rääkida.

„Kas sa nägid halba und?“ küsis ema.

Blair naeratas. „Ei. Ma palvetasin.“

Em oli üllatunud. „Me ütlesime head ööd tükk aega tagasi. Kas sa palvetasid kogu selle aja?“

Kas tõesti oli see olnud nii kaua? Blair noogutas. „See oli nagu saaksin suure kalli. Taevane Isa ja Jeesus Kristus teavad, kuidas ma end tunnen. Nende tõttu ei pea ma end tundma üksi!“ ●

